

ת"פ 48009/05/12 - מדינת ישראל נגד ר א

בית משפט השלום בראשון לציון

18 יוני 2015

ת"פ 48009-05-12 מדינת ישראל נ' א

לפני כבוד השופטת שרית זמיר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם ר א

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יניב שמואלי

הנאשם וב"כ עו"ד ברעם

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

הנאשם הודה, במסגרת הסדר דיוני, בעובדות כתב אישום מתוקן בשנית, בעבירות של:

תקיפת בת זוג, עבירה לפי סעיף 379 ביחד עם סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 **(להלן: "חוק העונשין")**;

ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן בשנית, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום היו הנאשם וא אליה (להלן: **"המתלוננת"**) בני זוג הנשואים כ-9 שנים, והתגוררו בדירה ב (להלן: **"הבית"**), יחד עם בנם בן ה-5.5.

על פי עובדות **האישום הראשון** (האישום השני בכתב האישום המקורי), מספר חודשים עובר ליום 19.1.12, במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק, במהלך ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת איים הנאשם על המתלוננת כי יוציא לה את הברקסים מהאוטו וכי ישרוף את הבית.

על פי עובדות **האישום השני** (האישום השלישי בכתב האישום המקורי), כחצי שנה עובר ליום 19.1.12, במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק, במהלך ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת, היכה הנאשם את המתלוננת במכת אגרוף בפניה.

בהתאם להסדר הדיני שגובש בין הצדדים, כתב האישום בעניינו של הנאשם תוקן בשנית, הנאשם הודה במיוחס לו, הודייתו נרשמה ובית המשפט נמנע מלהרשיע את הנאשם והסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את העבירות.

הוסכם כי טרם הרשעתו של הנאשם וטרם הטיעונים לעונש יישלח עניינו של הנאשם לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר שיבחן את האפשרות לסיים את ההליך ללא הרשעה.

המאשימה הודיעה כי עמדתה הינה להרשעת הנאשם בכל מקרה, וכי בכפוף לתסקיר חיובי תעתור לעונש של מאסר על תנאי, של"צ, קנס והתחייבות.

ההגנה לא הוגבלה בטיעוניה והודיעה כי תעתור לסיום ההליך תוך המנעות מהרשעת הנאשם.

בהתאם להסכמת הצדדים הופנה עניינו של הנאשם לקבלת תסקיר משירות המבחן טרם הרשעתו וטרם הטיעונים לעונש.

תסקיר שירות המבחן

בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר ארוך, מפורט וממצה, שבא בסופו בהמלצה לסיום ההליך תוך המנעות מהרשעתו של הנאשם והטלת צו של"צ בהיקף 80 שעות וצו מבחן למשך שנה.

מהתסקיר עולה כי הנאשם בן 40, גרוש מהמתלוננת ולהם בן משותף, כיום בן 8, המתגורר עם המתלוננת ב.

מזה 3 שנים נמצא הנאשם במערכת יחסים זוגית ומתגורר עם זוגתו ובנותיה ב.

הנאשם הנדסאי בניין ושמאי מקרקעין במקצועו ועובד כקבלן בנייה בחברה השייכת למשפחתו. במקביל, לומד הוא לימודי תואר ראשון ב.

מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי מכל מין וסוג שהוא, וזו לו הסתבכותו הראשונה עם החוק.

התסקיר מתאר את הרקע האישי, המשפחתי והתעסוקתי של הנאשם, ומפרט את מסלול חייו לאורך השנים. מסלול שאופיין ככלל בתפקוד תקין ונורמטיבי של הנאשם במסגרות חיו השונות: 12 שנות לימוד, שירות צבאי מלא ב לימודים אקדמיים ומזה כ-12 שנים עבודה קבועה בעסק המשפחתי.

בהתייחס למערכת היחסים הזוגית עם המתלוננת, מציין שירות המבחן כי בני הזוג התגרשו לפני כשנה, לאחר כשלוש שנים בהן התגוררו בנפרד, ובמסגרת הסכם הגירושין ביניהם נערכה חלוקת רכוש ונקבעו המשמורת המשותפת על בנם הקטין ושיעור דמי המזונות, אותם מקפיד הנאשם לשלם כסדרם.

הנאשם ציין כי בתחילת הקשר הזוגי, התנהלותם הייתה חיובית ותקינה, ובהמשך, בשנים שקדמו לפרידתם ולאחר הולדת

בנם, הקשר הפך קונפליקטואלי, נעדר תקשורת הדדית ובלטו פערים ביחס לתפיסתם את התפקידים ההוריים והזוגיים, כשכל אחד מבני הזוג תפס את האחר כלא קשוב ומרוחק רגשית. בנוסף, תיאר הנאשם תחושות תסכול ודחייה מצטברים בניסיונות לתקשר עם המתלוננת בתקופה שקדמה לביצוע העבירות.

אשר לעבירות נשוא כתב האישום, בשירות המבחן הכיר הנאשם באחריותו לפגיעה במתלוננת, הביע צער ובושה בגין התנהגותו וכן הביע נכונות לשאת בתוצאות מעשיו.

הנאשם מסר כי השלים עם הפרידה מהמתלוננת, שלל אלימות נוספת מאז ומסר כי במהלך השנה האחרונה, מאז נחתם הסכם הגירושין, מנהל מול המתלוננת קשר קונקרטי בכל הנוגע לגידול בנם המשותף.

שירות המבחן מעדכן כי בחודש פברואר 2015 פנה הנאשם באופן עצמאי למרכז "התחלה חדשה", מסגרת טיפולית פרטית, והשתלב, בחודש אפריל 2015, בהליך טיפולי קבוצתי שבועי בנושא מניעת אלימות במשפחה.

גורמי הטיפול מסרו כי מדובר בתהליך ראשוני אליו מגיע הנאשם באופן רציף, משתף פעולה ומביע מוטיבציה ומחויבות לקראת המשכו.

במסגרת הליך האבחון, נפגש שירות המבחן עם המתלוננת, אשר בפער לדבריו של הנאשם בפני שירות המבחן, תיארה התנהגות תוקפנית מילולית ופיזית ממושכת מצד הנאשם כלפיה לאורך הקשר הזוגי, שיוחסה לצרכי שליטה מוגברים מצדו. בנוסף, תיארה המתלוננת המשך מתיחות גם כיום, בייחוד נוכח המחויבויות הכלכליות בעקבות הליך הגירושין.

שירות המבחן מתרשם כי המתלוננת עודנה חוששת מפני הנאשם, אך במידת הצורך תהיה מסוגלת לפנות לגורמי חוק על מנת להגן על עצמה.

כגורמי סיכון להישנות עבירות דומות מציין שירות המבחן את דפוסי הקשר הזוגי, את דיווחי המתלוננת ביחס למתיחות שעדיין קיימת בין בני הזוג, את קשייו של הנאשם לווסת תגובותיו במצבי לחץ ודחק ואת התנהגותו התוקפנית, שבהיעדר טיפול, עלולה לחזור במערכות יחסים זוגיות.

מנגד, כגורמי סיכוי מציין שירות המבחן את ההליך המשפטי שהיווה עבור הנאשם גורם מטלטל, מרתיע ומציב גבול, את השתלבותו של הנאשם בהליך הטיפול, את שיתוף הפעולה עם הליך האבחון, את תפקודו החיובי של הנאשם לאורך השנים והעובדה כי לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים.

מכל המקובץ, העדר עבר פלילי, הודיה ולקיחת אחריות, סיכוי לשיקום, התגייסותו של הנאשם להמשך הליך טיפולי, ועל מנת שלא לפגוע בעתידו המקצועי כקבלן בניין ולהביא לשלילת רשיונו כקבלן ונוכח העובדה כי הרשעה פלילית בעיתוי הנוכחי עלולה להוות גורם מוסיף מתח ודחק, בא שירות המבחן בהמלצה להימנע מהרשעת הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף 80 שעות כענישה קונקרטית וחינוכית בהתאם לתוכנית שגובשה עבורו, ולהעמידו בצו מבחן למשך שנה, במסגרתו יעקוב ויפקח שירות המבחן אחר הטיפול שהנאשם עובר.

טיעוני המאשימה לעונש

ב"כ המאשימה התנגד לסיום ההליך ללא הרשעה ועתר להרשיע את הנאשם ולגזור עליו עונש צופה פני עתיד בדמות מאסר על תנאי ולצידו של"צ, קנס והתחייבות.

ב"כ המאשימה התייחס בהרחבה לאמור בתסקיר שירות המבחן תוך שציין בהגנותו כי התסקיר חיובי ברובו. יחד עם זאת, ביקש להפנות את בית המשפט לפער בין דבריו של הנאשם בפני שירות המבחן בנוגע למערכת היחסים עם המתלוננת לבין תיאור המתלוננת את מערכת היחסים, והדגיש את התרשמות שירות המבחן כי המתלוננת עודנה חוששת מפני הנאשם, וכי גם כיום קיימת מתיחות בין השניים.

עוד הדגיש בטיעונו את העובדה כי ההליך הטיפולי בעניינו של הנאשם מצוי בשלב ראשוני בלבד, וככזה אין די בו על מנת שיינתן משקל מכריע לאינטרס השיקום על חשבון האינטרס הציבורי המשווה לנגד עיניו עקרונות של הלימה, גמול והרתעה.

בהקשר זה ביקש ב"כ המאשימה להדגיש את הצורך להחמיר בענישת עבריינים המבצעים עבירות אלימות כלפי בנות זוגם, בתוך המערכת המשפטית, בשים לב לפגיעה הקשה בערך המוגן המגולם בעבירות אלו בדמות הצורך לשמר תא משפחתי מוגן מאלימות ולהגן על שלוות נפשו של הפרט בתוך ביתו מבצרו.

ב"כ המאשימה סבור כי הגם שהנאשם נעדר עבר פלילי, עדיין מדובר בעבירות חמורות, ובנסיבות הללו נסיבותיו האישיות של הנאשם מתגמדות אל מול חומרת המעשים.

לגישת ב"כ המאשימה, עניינו של הנאשם אינו עומד בקריטריונים המצטברים שנקבעו בפסיקה, המאפשרים הימנעות מהרשעה רק במקרים חריגים במיוחד.

ב"כ המאשימה עמד על העובדה כי הנאשם מחזיק אמנם ברישיון קבלן בניין אלא שאין חולק שמזה כ-12 שנים עובד כשכיר בחברה שבבעלות משפחתו. משכך ואם יורשע בדין לא תהא לכך כל השלכה קונקרטית על עיסוקו של הנאשם.

לדבריו, לא הובאה כל ראיה ממשית לפגיעה קונקרטית בעיסוקו של הנאשם ולפיכך הטענה בדבר פגיעה תעסוקתית אפשרית נותרה טענה ערטילאית שנטענה בעלמא.

מעבר לכך טען כי הן חומרת המעשים והן סוג העבירה במקרה דנן - אינם מאפשרים הימנעות מהרשעה.

לצד זאת, נוכח העדר עבר פלילי וממצאי התסקיר, סבורה המאשימה כי ראוי להטיל עונש המצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם את העבירות בנסיבות ביצוען, ואת נסיבותיו האישיות של הנאשם.

מכל האמור עתר ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם ולגזור עליו מאסר על תנאי, של"צ, קנס והתחייבות.

טיעוני ההגנה לעונש

ב"כ הנאשם, מנגד, עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן.

בטיעוניו ביקש להדגיש את העובדה כי מדובר בהסתבכותו הראשונה והיחידה של הנאשם עם החוק, במי שההליך הפלילי מהווה עבורו גורם מטלטל, מרתיע ומציב גבולות, אשר הכיר באחריות לפגיעה במתלוננת, הביע נכונות לשאת בתוצאות מעשיו ואף פנה מיוזמתו להליך טיפולי במרכז "התחלה חדשה".

עוד הדגיש הסנגור את כבדת הדרך שהלך הנאשם, את העובדה כי השלים עם הפרידה מהמתלוננת, הגיע להסכמות בנוגע למשמורת הקטין ולתשלום מזונות, הוא מצוי בקשר זוגי חדש ובריא ומביע תחושות צער ובושה בגין התנהגותו. הפנה לממצאי התסקיר בעניינו של הנאשם המלמדים כי הנאשם מצר על מעשיו והפנים את חומרתם, משתף פעולה באופן כנה ורציני עם ההליך הטיפולי בו נקט, מבין ומכיר בדפוסי התנהלותו הבעייתיים ומבטא מוטיבציה כנה לשינוי.

אשר לטיפול אותו עובר - טען כי מדובר בטיפול רציני וממושך, כמפורט "בדו"ח מצב טיפול" שנערך ע"י גורמי הטיפול במרכז והוגש לתיק בית המשפט (4/נ), ממנו עולה כי הנאשם שולב בהליך טיפולי המיועד להימשך 12 חודשים לפחות, במסגרתו הוא מגיע באופן רציף למפגשים ומחויב לטיפול תוך הבעת מוטיבציה כנה לעריכת שינוי.

ב"כ הנאשם סבור כי עתירת המאשימה אינה הולמת לא את נסיבותיו המיוחדות של המקרה - מעידה חד פעמית בעיצומה של תקופה משברית, ולא את נסיבות הנאשם - אדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, המחזיק ברישיון קבלן בניין, ומצוי בעיצומם של לימודי משפטים, שהחל בהליך טיפולי אפקטיבי, מתייחס באופן ביקורתי ומותאם לעבירות ומבקש לאפשר לו להמשיך בשגרת חייו.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי הרשעה עלולה לפגוע בנאשם באופן בלתי מידתי, לגרום לכך כי רישיון הקבלן בו מחזיק ישלל, ולכך כי לא יוכל בעתיד לעסוק במקצוע עריכת הדין, ובכך להזיק לעתידו המקצועי.

במכלול הנסיבות הללו עתר ב"כ הנאשם לאמץ את המלצות התסקיר וביקש להימנע מהרשעת הנאשם.

הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה ובדברו האחרון הביע צער, בושה וחרטה על מעשיו. הדגיש את חריגות האירוע לאורח החיים שניהל ומנהל, והביע נכונות מלאה לשתף פעולה עם כל הליך שיידרש בפיקוח שירות המבחן ובית המשפט. הנאשם שב וביקש את התחשבות בית המשפט באופן ששגרת חייו ועתידו המקצועי לא ייפגעו.

דין והכרעה

במוקד הדיון ניצבת השאלה שבמחלוקת בין הצדדים, האם יש מקום להימנע מהרשעת הנאשם.

הכלל הוא כי משקבע בית המשפט כי הנאשם ביצע עבירה, שומה על בית המשפט להרשיעו בדין, זאת כדי לממש את

האינטרס הציבורי באכיפת הדין, ולקדם את עקרונות הרתעת היחיד והרבים והגמול, שהם עקרונות מרכזיים בתורת הענישה.

בית המשפט הוסמך להימנע מהרשעה רק באותם מקרים בהם אין הלימה בין חומרת העבירה בהתאם לנסיבותיה הקונקרטיות, לבין ההשלכות שיש להרשעה על האינדיבידואל.

וכך סוכמה ההלכה בע"פ 2083/96 **כתב נ' מד"י** (להלן: "**הלכת כתב**"):

"הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיבידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי".

באותו פסק דין התווה בית המשפט העליון שני תנאים מצטברים שבהתקיימם ניתן לבטל הרשעה או להימנע ממנה. על פי קביעת כב' השופט דורנר:

"הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

וכך הותווה איזון האינטרסים בין הציבור לבין הפרט- הנאשם בע"פ 2669/00 **מד"י נ' פלוני**:

".....נדרש איזון שיקולים, המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם. בראיה כוללת נשקל מן הצד האחד, הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין, כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף, ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי, נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מן ההרשעה.

באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר, תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך של הרשעת העבריין".

בגדר השיקולים שיש לשקול, אם כן, יש ליתן את הדעת לחומרת העבירה ונסיבותיה, חלקו של הנאשם בביצועה ותוצאותיה של העבירה. בנוסף יש לבחון את הרקע לעבירה, האם מדובר במעידה חד-פעמית ומהי סבירות הישנות המעשים. בהקשר זה יש משמעות כמובן לדרך נטילת האחריות מצד הנאשם לעבירות שביצע ולהליך טיפולי מוסדי ואישי שהוא מבצע. חשיבות של ממש יש גם לגילו של הנאשם, וככל שמדובר בבגיר נדרש מארג שיקולים נכבד ביותר ונסיבות

מיוחדות כדי שתישקל חלופה של הימנעות מהרשעה.

לצד שיקולים אלה יש לבחון את השפעת ההרשעה על אופק חייו הנוכחי והעתידי של הנאשם ועל תפקודו הנורמטיבי בחברה במישור הכלכלי-תעסוקתי, משפחתי ובריאותי. בהקשר זה נקבע כי נדרשות ראיות קונקרטיות ממשיות ומוכחות לפגיעה בעיסוקים בהווה ובעתיד, ואין די בחשש כללי וערטילאי.

ומן הכלל אל הפרט

ההכרעה בעניינו של הנאשם שבנדון אינה קלה. שירות המבחן ממליץ אמנם לשקול בחיוב להימנע מהרשעתו, אולם משהגענו כדי יישום אמות המידה הנזכרות בנוגע לאפשרות הימנעות מהרשעה ביחס לנאשם שבפניי, ושקלול הטעמים הנוגעים למהות המעשים שבביצועם הודה, מחד, אל מול נסיבותיו האישיות, מאידך, המסקנה הינה כי ידה של הכף התומכת בהרשעה - על העליונה, ומשכך נחה דעתי כי יש להורות על הרשעת הנאשם בעבירות אשר בביצוען הודה.

לא ניתן לומר כי המקרה הנדון מצדיק הימנעות מהרשעה, בשים לב לטיב העבירות ונסיבות ביצוען, ודומה כי האינטרס האישי של הנאשם נסוג מפני האינטרס הציבורי במקרה דנן.

כמו כן, סבורני כי אין עסקינן במקרה כה יוצא דופן בו עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

המעשים בהם הודה הנאשם הם חמורים וראויים לכל גינוי והוקעה.

עיון בעובדות כתב האישום המתוקן בשנית מעלה כי הנאשם, חרף היותו אדם נורמטיבי וערכי, נהג כלפי המתלוננת, ולא בהזדמנות אחת, באלימות מילולית ופיזית, שיכולה לאפיין בריון הרבה יותר מאשר אדם בגילו, במעמדו, בחינוכו ובעיסוקו. בכך כשל בשיקול דעתו, מקום שזה היה צריך לסייע בידו לפעול אחרת.

הנאשם פגע בערך החברתי המוגן שהינו ההגנה על בטחונו האישי, שלמות גופו ושלוות נפשו של הפרט, ובמקרה שלנו - של המתלוננת.

מידת הפגיעה בערך המוגן במקרה דנן הינה משמעותית, מוחשית וממשית, אם כי אינה ברף חומרה עליון.

הנאשם איים על המתלוננת באיומים מוחשיים וקונקרטיים כי יחבל בבלמים של רכבה וכי ישרוף את ביתה, ובמועד אחר תקף אותה פיזית בכך שהיכה אותה באמצעות אגרופ בפניה. שני המקרים ארעו בדל"ת אמות של בני הזוג, בביתה של המתלוננת - הוא מבצרה, מקום שאמור לשמש למתלוננת כמגן וכמקום מבטחים.

בהקשר זה אציין כי בעבירות כגון דא, לא עוצמת האלימות לבדה מגלמת את החומרה במעשים אלא מכלול נסיבותיו של האירוע. מעבר לאמירות ולמעשה הפיזי אין ספק כי יש במעשי הנאשם רכיב של השפלה ורמיסת כבודה של המתלוננת. עוד אציין בהקשר זה כי עבירת אלימות הכוללת הטחת אגרופ בפניו של אדם הינה בעלת פוטנציאל לפגיעה

קשה בקורבן.

בהקשר זה יש לחזור ולהזכיר דברי המתלוננת בשירות המבחן שתיארה התנהגות תוקפנית ממושכת של הנאשם כלפיה במהלך הקשר הזוגי והמשך המתיחות גם כיום, והרושם שנוצר אצל קצין המבחן לפיו המתלוננת עדיין חוששת מפני הנאשם.

לא יכול להיות חולק על חומרת מעשיו של הנאשם ועל היותם ביטוי לתופעה חברתית נפוצה ומכוערת של אלימות כדרך לפתרון סכסוכים ומתן פורקן לרגשות כעס ותסכול.

למרבה הצער, תופעת האלימות במשפחה שפשטה בחברה הישראלית, יוצרת בקרבה חרדה ואווירה קשה ומכרסמת ביסודותיה.

נהרות של דיו נשפכו בדבר חומרת עבירות האלימות במשפחה בכלל וכנגד בנות זוג בפרט, ועל הצורך לשמר תא משפחתי מוגן מפני אלימות המופעלת ע"י יחידיו, גם בעיתות משבר ובמצבי דחק.

ברוח זו פסק ביהמ"ש העליון ברע"פ 11917/04 **מיכאל נורדיצקי נ' מ"י**:

"בתי המשפט חזרו לא אחת על הצורך להוקיע את מעשי האלימות ולשרש תופעות אלה ממחוזותינו. אין חמור מכך שאשה לא תהיה מוגנת בביתה שאמור להיות מבצרה".

ככלל, ניתן לומר כי עבירות אלימות המבוצעות בתוך המשפחה, הן עבירות שטבועה בהן חומרה אינהרנטית, המצדיקה הטלת עונשים חמורים שיהלמו את חומרת המעשים.

וכך באו הדברים ליד ביטוי בע"פ 6758/07 **פלוני נ' מ"י** (פורסם בנבו, 11.10.07):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות.

הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמונייה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי ילדים או כלפי בת זוג....נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קורבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

אשר לאינטרס הציבורי בדבר הצורך בהשמעת אמירה ברורה המוקיעה שימוש באלימות. יפים דבריו של כב' השופט

ג'ובראן ברע"פ 1107/06 י' ע' נ' מד"י (לא פורסם):

"קיים אינטרס ציבורי ראשון במעלה להילחם בנגע של האלימות בכלל ואלימות בתוך המשפחה בפרט. נוכח תופעת האלימות שפשתה בקרבנו, על מערכת המשפט להיות רגישה לצרכיה של החברה, שבמסגרתה היא פועלת, ומשכך עליה להקפיד הקפדה יתרה כי הענישה תהיה הולמת ויעילה".

סבורני כי גם נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שעלו מהתסקיר, אין בהן כדי להפחית מחומרת מעשיו. מה עוד שאין מדובר במי שמעיד באופן חד פעמי ונמלך בדעתו לאחר שנקט פעם אחת באלימות כלפי המתלוננת, אלא במי ששב ופעל באלימות בשתי הזדמנויות שונות ונפרדות.

זאת ועוד, מהתסקיר עולה כי לנאשם קושי בוויסות תגובותיו בעת מצבי לחץ ודחק, כי גם כיום קיימת מתיחות בקשר בינו לבין המתלוננת, והרושם הינו כי המתלוננת עדיין חוששת מפניו. במכלול הנסיבות הללו קיים אינטרס ציבורי מובהק של הרתעה, הצבת גבול והעברת מסר הולם, הן כלפי הנאשם והן כלפי הרבים.

להרשעה במקרה שכזה יש גם אפקט הרתעתי, אשר אני סבורה כי בנסיבות המקרה והנאשם יש לחזקו, ואין לאפשר מסר פייסני להתנהגות אלימה בתוך המשפחה, גם כאשר מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי.

כל האמור מביאני לכלל מסקנה כי אופי המעשה מצדיק תווית פלילית של הרשעה. אין מדובר במקרה חריג המצדיק העדפת שיקולי השיקום של הנאשם על השיקול הציבורי ועל הצורך בהרתעה ובגינוי.

כמו כן, לטעמי, אין זה המקרה בו עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חומרתה של העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מההרשעה.

שירות המבחן ממליץ לשקול בחיוב להימנע מהרשעת הנאשם מאחר וזו מעלה חשש לפגיעה משמעותית בהמשך תפקודו התעסוקתי שכן במידה ויורשע בפלילים, רישיון הקבלן בו מחזיק עלול להישלל כמו גם עלולה להפגע האפשרות העתידית להשתלב בעיסוק עריכת הדין. דומני כי מדובר בטענה שאינה מבוססת דיה.

אדגיש כי פגיעה עתידית אפשרית, תיאורטית ונטולת בסיס עובדתי מוכח, אינה מקיימת את התנאי בדבר הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לפיו על ההרשעה לפגוע פגיעה **חמורה** בשיקום הנאשם. סבורני כי פגיעה שכזו לא הוכחה בפניי.

הסנגור אמנם הציג בפניי מסמכים המעידים על ניסיונו, מקצועו והשכלתו של הנאשם, אך לא עלה מהם ולו ברמז כי חרב הפיטורין מרחפת מעל ראשו במידה ויורשע בדין.

הנאשם הציג אישור לימודים המעיד על היותו סטודנט מן המניין בפקולטה למשפטים בקריה האקדמית אונו (נ/2) ויש לחזק ידיו על ההחלטה לפנות ללימודי משפטים בגילו, להרחיב את אופקיו ולפצוח בקריירה שניה אם יחפוץ בכך. יחד עם זאת, וכפי שטען ב"כ הנאשם בעצמו, הנאשם טרם נמנה על פרופסיית עורכי הדין בישראל ובאם יורשע בפלילים ההחלטה אם לקבלו כחבר בלשכת עורכי הדין אם לאו נתונה בידי הלשכה, ואין משמעה בהכרח פסילת מועמדותו. בבוא העת, עת תדון לשכת עורכי הדין בבקשת הנאשם להשתלב כחבר בה, תשקול את המקרה לגופו, והרשעה אין

משמעותה בהכרח שלילת האפשרות לעבוד כעורך דין בעתיד.

אשר לטענת ב"כ הנאשם, לפיה הנאשם מחזיק ברישיון קבלן אשר ישלל ממנו במידה ויורשע בפלילים ומשכך תפגע עבודתו, אין לי אלא להעמיד דברים על דיוקם.

כאמור, הנאשם עובד כשכיר בעסק משפחתי ומחזיק ברישיון קבלן שתוקפו עתיד לפוג בחודש דצמבר 2016. לא נטען ולא הוכח בפניי כי החוזים העסקיים של אותה חברה משפחתית בה הוא מועסק נחתמים מול הנאשם, שהינו כאמור עובד שכיר מן המניין בחברה, ולא מול החברה עצמה ו/או בעליה, ולא נטען כי החברה עצמה תפגע באיזושהי צורה או דרך, כתוצאה מהרשעת הנאשם.

עוד לא נטען כי במידה ויורשע בדינו יפוטל הנאשם מעבודתו.

זו אף זו, עיון בסעיף 8 לחוק רישום קבלנים לעבודות הנדסה בנאיות, תשכ"ט 1969 (להלן: "**חוק רישום קבלנים**"), אליו הפנתה ההגנה בטיעוניה, מעלה כי פסלות לרישום בפנקס הקבלנים או ביטול רישום בפנקס יוחל על "מי שהורשע בעבירה שיש בה, בהתאם למבחנים שנקבעו בתקנות, כדי לערער מהימנותו להיות קבלן רשום, או עבירה אחרת לפי פרק י' לחוק התכנון והבניה....".

עיון בתקנות אליהן מפנה החוק מעלה אמנם כי מהימנותו של קבלן ניתנת לערעור אם הורשע בעבירה שהיא עוון או פשע לפי חוק העונשין ונדון עליה לשלושה חודשי מאסר.

יחד עם זאת בהתאם לסעיף 7 לחוק רישום קבלנים, סמכות הרשם לביטול הרישום בפנקס הקבלנים מותנית בהתייעצות בוועדה מייעצת שנתמנתה ע"י השר.

בנסיבות אלו, סבורני כי הנאשם לא הוכיח כי יש בהרשעה כדי לפגוע בצורה ממשית בתעסוקתו.

יכול וקיים חשש שרישיון הקבלן של הנאשם יבוטל, אלא שמדובר בחשש שאינו ברור, ותלוי במערך התניות, ובכל מקרה אין שום הוכחה ברורה שהוא עומד להתקיים, ולפיכך אין באותו חשש כדי להוות נזק קונקרטי ברמת חומרה שתביא להעדפת נסיבותיו האישיות של הנאשם על פני האינטרס הציבורי.

בהקשר זה אשוב ואדגיש כי גם אם בסופו של יום יבוטל רישומו של הנאשם כקבלן, עדיין אין בכך משום פגיעה קונקרטית בתעסוקתו, בשים לב שהנאשם עובד כשכיר בחברה משפחתית שבבעלות אביו, ולא נשמעה כל טענה כי עם הרשעתו יפוטל מעבודתו זו, או כי תפגע עבודת החברה.

על פי פסיקת בית המשפט העליון יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא "לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו" ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה (רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מד"י**; רע"פ 1439/13 **קשת נ' מד"י**).

החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי מתיישבת עם אופיו המצומצם של החרג שעניינו הימנעות מהרשעה.

אימוץ עמדתה של ההגנה עלול להוביל לסטיה מהאיזון הבסיסי העומד ביסודו של החרג.

כאמור הנאשם לא הצליח לתמוך את טענתו בתשתית ראייתית מתאימה, וכאמור, אין די בהצגת חשש ערטילאי, שאין שום הוכחה ברורה שהוא עומד להתקיים, כדי להוות נזק קונקרטי ברמת חומרה שתביא להעדפת נסיבותיו האישיות של הנאשם על פני האינטרס הציבורי.

איני מתעלמת מן הזכויות העומדות לנאשם, הן מבחינת עברו הנקי, הן מהעובדה כי הודה במיוחס לו והביע חרטה, והן מהעובדה כי השתלב בהליך טיפולי והשלים עם הפרידה מהמתלוננת, אך אלו יעמדו לזכותו של הנאשם בגזירת דינו ואין בהם כדי להצדיק המנעות מהרשעתו.

יצוין עוד כי בהחלטתי להרשיע את הנאשם, איני מתעלמת גם מהמלצת שירות המבחן בעניינו. יחד עם זאת, יש לזכור כי שיקולי שירות המבחן אינם בהכרח דומים לשיקולי בית המשפט, זאת מאחר שנקודת השקפתו של שירות המבחן מתייחסת לנאשם בלבד. שירות המבחן אינו בוחן את היבט ההרתעה והוא אף אינו מופקד על הראייה הכוללת של שיקולי ההרשעה או אי ההרשעה (ר' לעניין זה את הדברים שנקבעו ברע"פ 6915/03 גומייד נ' מד"י).

בהקשר זה אציין כי המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה בעניינו של הנאשם מבוססת בנוסף על ההתרשמות לפיה הרשעה עלולה להוות גורם מוסיף מתח ודחק למערכת הזוגית. דא עקא כי הטיעון לפיו הרשעה עלולה להוות גורם מתח ודחק אינה מקימה עילה בדיון להימנעות מהרשעה.

מכל האמור העתירה להמנעות מהרשעה נדחית.

משכך ועל סמך הודיית הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן בשנית אני מרשיעה את הנאשם בעבירת איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין; ותקיפת בת זוג - עבירה לפי סעיף 379 + 382(ב)(1) לחוק.

גזר הדין - הענישה

העבירות בהן הורשע הנאשם הינן חמורות, ראויות להוקעה וגינוי ויש לפעול במידת ההחמרה כדי לסייע במיגורן. יחד עם זאת, ראוי להתחשב בכל מקרה כפי נסיבותיו המיוחדות, הן מן הפן של הנסיבות האופפות את המעשה עצמו והן מן הפן של העומד בפני בית המשפט לדיון.

אקדים ואומר כי במקרה דנן כתב האישום המתוקן בשנית בעניינו של הנאשם מתאר שני אירועים שונים ונפרדים בטיבם בזמן ובמקום, ומכאן כי יש לקבוע לכל אחד מהם מתחם ענישה הולם.

קביעת העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במקרה דנן פגע הנאשם בערך החברתי המוגן שהינו ההגנה על זכותו של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו, ובפרט זכותה של אישה להיות מוגנת מפני אלימות בן זוגה בתוך ביתה ומבצרה.

עוד פגע הנאשם בזכותה של המתלוננת לשלוות נפשה, בטחונה וחירות פעולתה.

בחנית מידת הפגיעה בערכים המוגנים מובילה למסקנה כי מדובר בפגיעה משמעותית הגם שאינה עולה כדי רף חומרה עליון.

בדברי האיום שהשמיע הנאשם היו רמיזות לגדיעת חייה של המתלוננת, ובאלימות שהפעיל היה פוטנציאל לפגיעה קשה במתלוננת.

בבחנית הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ובהן הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות - כעולה מהתסקיר בתקופה הרלוונטית לכתב האישום הייתה דינאמיקת היחסים בין הנאשם לבין המתלוננת בעייתית, סבוכה, נעדרת תקשורת, רוויית מתח ורצופת קונפליקטים, על רקע הליך גירושין שהיה בתחילתו. הנאשם ביצע את המעשים עקב כעסו ותסכולו מהליך הגירושין, ועל רקע קשייו לווסת תגובותיו בעת מצבי לחץ ודחק.

אשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, הרי שלא נתקשה לתאר את הפחד שאחז במתלוננת עת נאלצה היא להתמודד עם התנהגות שלוחת רסן, אלימה ומשפילה מצד הנאשם. פחד שנתן אותותיו במתלוננת עד עצם היום הזה.

בפני שירות המבחן מסרה המתלוננת כי הקשר הזוגי עם הנאשם כלל התנהגות תוקפנית מילולית ופיזית ממושכת כלפיה תוך שייחסה זאת לצרכי שליטה מוגברים מצדו.

בחנית מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים שונים במנעד רחב החל ממאסר על תנאי לצד ענישה צופה פני עתיד וכלה במאסרים בפועל לתקופות ממושכות, הכל כפי חומרת העבירה, נסיבותיה, נסיבותיו האישיות של הנאשם, קיומו של הליך טיפולי, קבלת אחריות על ביצוע העבירות ועוד כהנה וכהנה שיקולים הרלוונטיים לכל מקרה לגופו.

במסגרת **האישום הראשון** הורשע הנאשם בביצוע עבירת איומים. מדיניות הענישה הנוהגת נלמדת מפסקי הדין הבאים:

רע"פ 4719/13 **צוקרן נ' מד"י** (20.8.13); ע"פ 5801/12 **אשורוב נ' מד"י** (7.2.13); עפ"ג 45101-06-14 **פלוני נ' מד"י** (6.10.14); עפ"ג 30868-08-13 **חג'אג' נ' מד"י** (6.10.14); ת"פ (רחובות) 35245-07-13 **מד"י נ' שער** (29.9.14); ת"פ (כפר סבא) 30040-03-14 **מד"י נ' שביטה** (15.7.14); ת"פ (ראשל"צ) 54077-05-12 **מד"י נ' ברזלי** (13.5.14); ת"פ (פתח-תקווה) 10504-03-13 **מד"י נ' א' צ'** (4.11.13); ת"פ (פתח-תקווה) 25356-07-12 **מד"י נ' תם** (24.3.13); ת"פ (צפת) 48827-11-10 **מד"י נ' פלוני** (12.6.13).

מכל האמור, סבורני כי מתחם העונש ההולם את העבירה נשוא האישום הראשון נע בין מאסר על תנאי לצד ענישה נלווית לבין 4 חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות.

במסגרת **האישום השני** הורשע הנאשם בביצוע עבירת תקיפת בת זוג. מדיניות הענישה הנוהגת נלמדת מפסקי הדין

הבאים:

ת"פ (ת"א) 33813-06-11 מד"י נ' פלוני (11.3.13); ת"פ (ראשל"צ) 37262-11-09 מד"י נ' ג' מ' (8.8.13); ת"פ (פתח-תקווה) 52574-11-12 מד"י נ' פלוני (30.6.13); ת"פ (ת"א) 46648-03-11 מד"י נ' פלוני (8.4.13); ת"פ (פתח-תקווה) 44796-10-12 מד"י נ' פלוני (9.5.13); ת"פ (בית שמש) 38741-06-10 מד"י נ' פלוני (17.12.12).

מכל האמור, סבורני כי מתחם העונש ההולם את העבירה נשוא האישום השני נע בין מאסר על תנאי לצד ענישה נלווית לבין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות.

במקרה דנן לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם, לחומרא או לקולא.

שיקול ההגנה על שלום הציבור הינו ממין העניין אולם אינו מצדיק סטייה מן המתחם לחומרא. השיקול השיקומי הינו בעל משקל, אך לא עד כדי חריגה מן המתחם.

בגזירת העונש ההולם את מעשי הנאשם שבפניי, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו; אין ספק כי הטלת עונש קונקרטי בדמות מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, יפגע בנאשם פגיעה קשה כמו גם יפגע במשפחתו, ינתק את הנאשם ממעגל העבודה וכפועל יוצא יפגע מבחינה כלכלית גם במתלוננת ובילדם המשותף.

ב. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב; כאמור הנאשם הודה במסגרת כתב אישום מתוקן בשנית, הודאתו זו מלמדת קבלת אחריות והפנמת הפסול שבמעשה, כמו גם היה בה כדי ליתר את הצורך בהעדת המתלוננת, על כל המשתמע מכך.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם מכיר באחריותו לפגיעה במתלוננת, מביע צער ובושה בגין התנהגותו וכן מביע נכונות לשאת בתוצאות מעשיו. הנאשם פנה מיוזמתו להליך טיפולי במרכז "התחלה חדשה", השתלב בטיפול וגורמי הטיפול מתרשמים ממוטיבציה כנה של הנאשם ומחויבות להמשך הטיפול.

ג. עברו הפלילי של הנאשם; הנאשם כבן 40 נעדר עבר פלילי מכל מין וסוג שהוא, ומאז האירועים נשוא כתב האישום לא נפתחו לו תיקים חדשים בכלל, וכנגד המתלוננת בפרט, נתון המצדיק התחשבות לקולא.

עוד לקחתי בחשבון לקולא כי הנאשם הינו בעל דפוסים נורמטיביים, בכללם, יציבות תעסוקתית, דאגה למשפחתו ותפקוד נורמטיבי במישורי חיי השונים. התרשמותי הינה כי למרות מעשיו הקשים של הנאשם, אין מדובר במי שבחר לעצמו את האלימות כשגרת חיים, אלא במי שפעל כתוצאה מלחץ וחוסר יכולת להתמודד עם קשיים ומצבים משפחתיים מורכבים. יש לברך על כך כי בנסיבות הללו השכיל לפעול לטובת השתלבותו בטיפול, באשר טיפול והכוונה מתאימים

עשויים להפחית באופן משמעותי את הסיכוי להישנות התנהגות דומה בעתיד בעתות דחק.

שוכנעתי כי גם אם אין במכלול הנסיבות לקולא את הכח הנדרש לשם המנעות מהרשעת הנאשם, יש בהן את זה המספיק לשם הקלה משמעותית בעונשו.

משכך ובאיזון בין מכלול השיקולים השונים סבורני כי במקרה זה ראוי לגזור על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון של מתחם הענישה, כעתירת המאשימה, וכי די יהיה בגזירת עונש צופה פני עתיד ולצידו ענישה מוחשית בדמות צו של"צ על מנת להשיג את תכלית הענישה במקרה דנן ולהציב בפני הנאשם קו גבול ברור ומוחשי.

אשר על כן ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לעניין אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת אלימות כלשהי מסוג עוון, לרבות איומים.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור עבירת אלימות כלפי הגוף מסוג פשע.
- ג. ניתן בזאת צו של"צ בהיקף של 80 שעות. הנאשם יבצע את עבודות השל"צ במרכז קהילתי "נאות אשלים" בראשון לציון, בהתאם לתוכנית שגיבש עבורו שירות המבחן.
- ד. קנס כספי בסך 500 שקלים או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד לא יאוחר מיום 1.7.15.
- ה. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪, אשר תעמוד בתוקפה למשך שנתיים מהיום, שלא לעבור על העבירה בה הורשע ו/או על כל עבירת אלימות אחרת.

לא תיחתם ההתחייבות ייאסר הנאשם למשך 25 יום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום א' תמוז תשע"ה,
18/06/2015 במעמד הנוכחים.
שרית זמיר, שופטת

